

Tomáš Špidlík, Z POKLADNICE OTCŮ
Život, má první láska

Dopřej si chvíli, pak se vydej na cestu

Bazil Veliký

„Blaze tomu, kdo nechodí, jak mu radí bezbožní, nepostává na cestě, kudy chodí hříšní“ (Ž 1,1).

Život se jistě nazývá cestou proto, že každý, kdo se zrodil, pospíchá do jeho konečného cíle. Vítr svou vlastní mocí žene do přístavů i ty, kteří na lodích spí. Pohyb lodě je pohánění do cíle, ačkoliv oni sami to nevnímají.

Stejně tak jsme na tom i my. Čas našeho života uplývá a každý z nás je hnán jakýmsi soustavným pohybem a neumdlévajícím a nepozorovatelným během ke konci, jenž je nám společný.

Spíš? Čas ti stejně utíká. Bdíš a jsi zaneprázdněn myšlenkami? Život se stravuje, i když si to neuvědomujeme. Všichni lidé běží jakýsi běh, jsou hnáni ke stejnému cíli. Proto jsme všichni na cestě a takhle snad pochopíš význam a smysl slova cesta.

V tomto životě jsi poutník. Všechno přecházíš, všechno necháváš za sebou. Na cestě jsi spatřil rostlinu nebo trávu, vodu nebo cokoli jiného, co právě stálo za zhlédnutí.

Trochu tě to potěšilo, a pak jsi šel dál. A znovu ti přišly do cesty kameny, rokliny, skaliska, úpatí hor a jejich vrcholky a pak divá zvířata, hadi, houští a jiné překážky. Trochu tě to polekalo, a pak jsi šel dál.

Bazil Veliký (+379) vyučoval rétoriku, pak se stal mnichem;
biskupem v Césareji,
vyznačoval se trpělivou činností při zprostředkovávání smíru.